

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
βασιλέσσα Ιουάννα απέφυγε να κινή λό-
γο στο Μαριγιά, για την 'Αλίση. Τού έ-
δωσε μόνο τις απαραίτητες οδηγίες για
τό ταξίδι.

—Θά πάμε στο Μπλουά, τού είπε,
γιατί ο Κάρολος μου ώρισε συνέντευξη σ'
αυτή την πόλη. Έχω υποχρέωση, πριν
ξαναρχίσω τόν πόλεμο, που αυτή τη φο-
ρά θά φτάσει μέχρις εσχάτων, να κάμω χάρη
κάθε μέσον ειρηνικού. Θά ανταμωθούμε λοιπόν
στο Μπλουά και από κει, όπου κι 'άν είναι τό
αποτέλεσμα της συναντήσεώς μας, θά κατευθυνθούμε
στο Παρίσι.

Τό απόγευμα ή Ιουάννα ντ' Άλιζαμπέ αναχώ-
ρησε για τό Μπλουά, μέ τιμητική φρουρά από
δύο Ουγενότους, οι όποιοι είχαν άπό κεφαλής τόν Μαριγιά.

Τήν ίδια περίπου ώρα, ξεκίνησαν άπό τό Παρίσι για τό Μπλουά
ο Κάρολος Θ' και ή Αικατερίνη τών Μεδίκων. Στο Μπλουά βραδύνο-
σαναν ήδη από έννορις ο Έρρικος της Ναβάρρας, ο Κοντέ, ο Κου-
λιν κ' ο Άντελο.

Ο Κάρολος Θ' βγαίνοντας άπό τό Παρίσι, παρατήρησε ότι ή
φρουρά του άπετέλειτο από τούς πιο άδελιακούς έχθρούς τών Ου-
γενότων, μεταξύ τών όποίων διεκρίνοντο ο Γκιζς και ο Έρρικος
Μοιμορανού.

Ο Έρρικος Μοιμορανού πριν φύγει άπό τό Παρίσι, προσκάλεσε
τόν έπιστάτη τού Γκιζ, στο σπίτι τούχο νοικιάσει στην Μοιμοράτη για
τό μήνη για τις γυναίκες που κρατούσε φυλακισμένες στην όδο
'Ασσίας.

—Σέ καθιστώ ίσοθύνη, τού είπε, κ' άν κά-
νετε κανένα σφάλμα θά μου τό πληρώσεις με τό
κεφάλι σου.

Ο Γκιζ άκουσε τά λόγια τού κυρίου του με
προσώχη κ' όρκίστηκε ότι στο γυρισμό του θά ξα-
νάρθαισε τις φυλακισμένες όπως τις είχε άφήσει.

—Α, έξωσια να σου πώ, πρόσθεσε με άδια-
φορία ο Μοιμορανού. Στο ύπόγειο τού μεγάρου
Μέσι θά βολή ένα πτώμα. Καλά θά κινής να τό
ρίξεις στά σοκάλια.

—Είπε τού διαμονομένου έκείνον τυχοδιώκτη,
τού Παρνταγιάν; ρώτησε ο Γκιζ. Έννοια σας!
Θά τό βγάλω από κει τή νύχτα και θά τό ρίξω
στο Νυράκινα.

Ο στρατόρχης έπεδοκίμασε τή γνώμη τού
Γκιζ, με μία κλίση της κεφαλής του κ' έφυγε ή-
συχος.

Άίτες μέρες λοιπόν, μετά την άναχώρησι τού
Μοιμορανού, ο Γκιζ κάλεσε τόν άνεμνό τού Γκι-
ζ, τού άνακοίνωσε τό οικτρό τέλος τού Παρ-
νταγιάν και τού έξηγήσε ότι έφερε να πάν κ' οι
δύο τους στο μέγαρο Μέσι για να έκτελεσούν
χρή νεκροθάφτη.

Και λέγοντας αυτά, ο Γκιζώ έτρεξε να πάρη
ένα μεγάλο μαχαίρι της κοίτης.

—Τι τό θέλεις τό μαχαίρι; τόν ρώτησε ο θεός
ος του.

—Νά κόψω τ' αυτιά του! άποκρίθηκε ο Γκι-
ζώ φυσιοκράτα.

- Τίνος;
- Τού Παρνταγιάν, διάβολε!
- Θά κόψης τ' αυτιά ένός πτώματος;
- Ακριβώς. Κ' έτσι αυτός ο άρχιεός θά τιμωρηθή όπως τού ά-
ξιζει, γιατί με φοβήριξε διαρκώς πώς θά μου κόψη τά δικά μου αυτιά,
γιατί ήσαν, λέει, μεγάλα!...

ώστε πολλές φορές καταπιόσε να φτάση στο σπίτι του στις πέντε
τό πρωί.

—Τό πιο δυσάρεστο πράγμα τού κόσμου για μένα, έλεγε συχνά,
είνε τό να πάω να κοιμηθώ τή νύχτα. Έπίσης όμως δυσάρεστο μου
είνε και τό προινό μου έξυπνημα...

Η τεμπελιά του όμως αυτή ήταν μάλλον φρασμητική. Γιατί ποτέ
μον δεν γνώρισε άνθρώπο με πιο ζωηρό, πιο συντηροδόλο και πιο
εργατικό πνεύμα. Συχνά, ένδο κουδενιάσαμε, ο Ταυλάντ έγραφε συγ-
χρόνος, χωρίς ν' άφήνη τήν κούδεντα, μεταλλάντες άριστογρημα-
τικές.

Επί ένα μεγάλο διάστημα, ο Ταυλάντ έβγαυνε έξω, συνοδευμέ-
νος από τόν γραμματέα του, ο όποιος κρατούσε στα χέρια του και
όλα τά λεξικά τού ποιητού, για να τά συμβουλευέται όσους τού τό-
χαινε άνάγκη.

Στό προσχές θά δημοσιεύσουμε άλλες φιλολογικές άναμνήσεις
τού Γουσταύου Λέ Ροΐξ, έξ ίσου χαριτωμένες κ' ενδιαφέρουσες.

Ο Γκιζ χαμογέλασε άπείσια στη διαβολική έπιτεικία τού έξυπνου
άνεμνού του.

Σέ λίγο, θεός και άνεμνός ξεκίνησαν, παρ' όλη τή βροχή που έ-
πεγχε, και τράβηξαν άπό τό μέγαρο Μέσι, τό όποίο τις τελευταίες
αυτές ήμέρες ήταν έντελώς έρημο.

—Πάρε μαζί σου κ' ένα σχοινί, είπε στο Γκιζώ ο θεός του,
πριν άναχωρήσουν. Θά τού τό δέσουμε στο λαυδί με μία μεγάλη πέ-
τρα, για να τόν ριξίμε στον κανάγια στο ποτάμι.

Όταν έφτασαν στο μέγαρο Μέσι, ή πρώτη τους φροντίδα ήταν
να πούν δυο μπωτιλιές κρασί για να πάρουν δύναμη. Έπειτα, κατά
τά μεσάνυχτα, ο Γκιζώ έκαμε τό σημείο τού σταυρού κ' ο Γκιζ πήρε
τά κλειδιά τού ύπογειου. Μπροστά στην πόρτα τού ύπογειου άναγκά-
στηκαν να σταματήσουν άπό τή φοβερή βροχιά πουβγαυνε από κει
κάτω.

—Πώς βροχιά ο άρχιεός! ψθύρισε ο Γκιζ, βαστώντας τή μύτη
του.

—Ατάβολε, σάπισε φαίνεται τό πτώμα του, είπε ο Γκιζώ.

Ο έπιστάτης γύρισε τό κλειδί στην κλειδαριά κ' έκοπριξε τή
πόρτα, άλλ' αυτή άντιστάκεταν.

—Τι σημαίνει αυτό; άναρωτήθηκε ο Γκιζώ.

—Δεν καταλαβαίνεις; τού άποκρίθηκε ο θεός του, Σημαίνει ότι
ο άρχιεός Παρνταγιάν φοβήθηκε μην τόν καταδιώξουν κ' έφραξε
τήν πόρτα από μέσα. Έμπαρξό τώρα, πρέπει να βγάλώμε τά έμπόδια.

Άρχισαν με ζήλο τό έργο τους κ' έπειτα από μία ώρα κατόρθω-
σαν ν' άνοίξουν τήν πόρτα.

Ο Γκιζ καθήρισε πρώτος, βαστώντας τό φανάρι κ' ο Γκιζώ
τόν άκολούθησε μ' ένα μαχαίρι στο χέρι.

—Άρχιεε! ψθύρισε ο νέος. Τώρα θά ιδής τίνος κόβουν τ' αυτιά.

Μά πού στο διάβολο πήγε και τρύπωσε!

—Έννοια σου και θά τόν βρούμε, άποκρί-
θηκε ο Γκιζ. Η βροχιά θά μας οδηγήρη στα σύ-
γωνα να τόν ανακλιώψουμε.

Τό ύπόγειο ήταν εύρηχοσο και είχε πολλά
διαμερίσματα. Οι δυο άνδρες άρχισαν τή άν-
χνευση κ' ο Γκιζώ φώναξε κάθε στιγμή:

—Νά τος!

Δεν ήταν όμως ο Παρνταγιάν, αλλά διάφορα
άντικείμενα τού ύπογειου, τά όποια τό σκοτάδι
κ' ή φαντασία τού Γκιζώ μετέβαλλαν εις πτώ-
μα τού φυλακισμένου τυχοδιώκτη.

Σέ μία γωνιά τού τρίτου διαμερίσματος, ο
Γκιζ έσκυψε ξάγωνα κατά γής και φώναξε:

—Τι είναι αυτά τά κόκαλα;

—Θά τόν έχουν ξεσκασίσει οι πορτοκάλι;
είπε με λύπη ο Γκιζώ, βλέποντας ότι έχαινε τήν
εκατορία της εκδυσχεούς του.

—Δεν βλέπεις, βλάκα; Αυτά δεν είναι άν-
θρώπινα κόκαλα! φώναξε ο Γκιζ. Είναι τά κόκ-
καλα τών ζαμπονιών που φράσαντε ο βρομοτυχο-
διώκτης.

—Γιά δές, για δές; Τι άδειες μπωτιλιές!
φώναξε τώρα κ' ο άνεμνός τού Γκιζ, δείχνον-
τας ένα σοφό από άδειες μπωτιλιές.

—Ο άρχιεός! πρόσθεσε ο έπιστάτης. Φά-
νεται ότι πριν πεθάνει έφραξε κ' ήσε στα κιάλια.

Η έρευνα συνεχίστηκε, αλλά χωρίς να φέρη
κανένα αποτέλεσμα. Ο Γκιζ άρχισε να πιστεύη
ότι τό πτώμα τού τυχοδιώκτη θά τόχαινε φάει

οι πορτοκάλι. Κατόπιν αυτού, θεός και άνεμνός άποφάσαναν να φύγουν
άπρωτα.

Ένώ όμως ο Γκιζ έβαζε τό πόδι του στο πρώτο σοκαλάκι ν'
άνέθη, έφραξε τυχαία μια ματιά προς τό επάνω. Παρατήρησε τότε
μ' άσπορία πώς ή πόρτα ήταν κλειστή, ένδο αυτός θυμόταν πώς τήν
είχε άφήσει άνοχτή.

Άφρασε άμέσως μια δυνατή κραυγή, άνέθηκε τρέχοντας τή σοκά-
λα κ' έκοπριξε τήν πόρτα προς τά έξω, νομίζοντας ότι τήν είχε
κλείσει ο άνεμος. Δυστυχώς όμως άντελήφθη πώς ήταν κλειδαμένη!

—Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Γκιζώ που πήγαινε πίσω άπό τό θεό
του.

—Τι συμβαίνει; βρογγήθηκε ο Γκιζ. Νά, μας έκλειδωσαν μέσα!...
Κάποιος κλέφτης, κάποιος κακοήγος μπήρη μαζί μας στο μέγαρο
και μας έκοιωσε έδώ μέσα, όπου θά φροφήσουμε σάν τόν άλλο τόν έ-
ρίφη...

Ο Γκιζώ έμεινε έκαληκτος κ' άνατήριχαισε στην άποκάλυψη τού
θεού του. Τήν ίδια στιγμή, ένα γέλο σοφασματικό άκούστηκε έξω
άπό τήν πόρτα.

—Γκιζώ, άκούστηκε μια φωνή περιπατητική. Πού θά μου πās,
άρχιεε! Έπά τέλους, σε κρατώ και θά σου κόψω τ' αυτιά!...

Η τριχες τού Γκιζώ σπείθηκαν επάνω άπό τόν τριφύ.

Ήταν ή φωνή τού γέρο Παρνταγιάν.

(Άκολουθεί)

— Πώς βροχιά ο άρχιεός! ψθύρισε ο Γκιζ.